

Wedstrijd : Verhalen- en gedichtenwedstrijd 2018
Naam : Fred van Os

De oude muur

Wat bind me nog aan het dorp waar ik werd geboren? Eigenlijk weet ik dat niet. Veel is er niet meer. Het Veerplein – eens het hart van ons dorp – werd lang geleden opgeofferd aan de verbreding van de rivier, scheepvaartbelangen gingen voor. Slechts herinneringen blijven over: het rustieke veerhuis Panorama met zijn serres en zijn theetuin, de kastanjabomen, het grote huis van de familie Van der Peijl, het cafetaria van Piet van Veen en het Wachtlokaal met de fietsenstalling. Nieuwbouwwijken verdreven de weilanden, de winkeltjes aan de dijk moesten wijken voor een modern winkelcentrum, waar sfeer en gezelligheid verboden lijken.

En toch, ik houd van dit dorp, de lelijkheid ten spijt, beseffend dat je geboortegrond je nooit loslaat. Ik troost me met de gedachte dat Het Zand, de dijk en het Eiland er nog zijn, in volle glorie!

Maar het belangrijkste is de rivier, weliswaar ontdaan van vrijwel alle strandjes, maar nog steeds boeiend. De vrachtscheepjes zijn vervangen door containerschepen, voor de stoomsleepboten met 6 of meer rijnaken er achter zijn de 6-baks duwconvooien gekomen, de veerponten hebben plaatsgemaakt voor waterbussen. Sneller en groter is hun parool. De rivier bepaalde de identiteit van ons dorp en doet dat nog steeds!

Vaak wandel ik langs de rivier en dan kom ik weer langs de plekken uit mijn jeugd. Ik kom langs de kerk, die gelukkig weer getooid is met de oude spits, het Zand waar opa en oma in hun kleine huisje woonden, langs de IJspolder waar we 's winters schaatsten en de Pontonniershaven, eens verboden militair gebied, nu omgetoverd tot prachtige jachthaven.

Halverwege het Aviolandapad kijk ik naar de plek waar eens strandje De Noord was. Hele zomers in onze jeugd brachten we daar door: we zwommen, speelden, bouwden hutten, maakten vriendschappen, een enkele keer ruzie. In gedachte hoor ik de kinderstemmen klinken. Helaas, er is niets meer, zelfs het witte huis met het torentje aan de overkant is afgebroken.

Het bruggetje over de Gantel is er gelukkig nog. Het is een replica, maar vooruit dan maar, het lijkt erop. Mijn geboortehuis aan de Julianastraat staat er ook nog. Aan de achterkant is de brandgang, die begint achter de huizen van Beatrixstraat en uitmondt op de Havenstraat. Daar, op die hoek is de oude muur, waarin we als kinderen met een scherpe kiezelsteen onze namen krasten. Zouden ze er nog steeds staan? Gauw even kijken. Warempel, ik zie de initialen van onze buurjongens, van mijn broers, van mijn zusje. En kijk daar, daar sta ik! En verder naar rechts sta ik weer, niet zo hoog, want ik kon net schrijven.

Ik scan de muur nauwkeurig, probeer de initialen te koppelen aan de namen van de kinderen van toen. Wie waren ze, hoe zagen ze er ook al weer uit, waar zijn ze gebleven? Flarden van herinneringen schieten door mijn hoofd: spelende kinderen midden op de autoloze straat, heldere kinderstemmen.

De oude muur met onze namen, hij is de enige getuige van dat we er toen waren. Een monument in de tijd!

Fred van Os (2018)